

účinnosti; kompetenci městského zastupitelstva ve věcech zaměstnanců městských tudíž nerozšiřuje, nýbrž naopak zúžuje ustanoveními o postátnění úředníků uvedených v § 14 cit. vládní nařízení a ustanoveními § 23 téhož nařízení, jimiž se obmezují dosavadní práva městského zastupitelstva ve věcech ostatních městských zaměstnanců.

O stížnosti podané na toto rozhodnutí městem Užhorodem uvažil nss:

Vládní nařízení ze 7. srpna 1923 č. 171 Sb., vydané podle zmocnění, obsaženého v § 16 zák. z 31. března 1920 č. 233 Sb., stanoví v § 23, který nepozbyl platnosti tím, že vstoupil v účinnost zákon z 31. března 1925 č. 62 Sb. (arg. § 2 tohoto zákona), že s výjimkou úředníků vytčených v § 14 (t. j. úředníků státních) přísluší obec. zastupitelstvu města Užhorodu určití počet systemisovaných míst úředníků a zřízenců, jakož i jmenovati úředníky a zřízence tohoto města.

Stížnost dovozuje z tohoto předpisu oprávnění městského zastupitelstva v Užhorodě ustanoviti také lékaře ve všeobecné veřejné městské nemocnici, poněvadž jde o zaměstnance ve zdravotním ústavu, který je majetkem města, tudíž o zaměstnance městské a tvrdí, že předpisem § 23 vládní nař. č. 171/1923 Sb. pozbylo platnosti ustanovení § 68 zák. čl. XIV:1876, upravující otázku jmenování lékařského personálu v městských nemocnicích jinak.

Nss nemohl názoru stížnosti přisvědčiti.

Stejně jako zákon z 31. března 1920 č. 233 Sb. o prozatímní úpravě správy měst s regulovaným magistrátem na Slovensku neprovádí ani vládní nařízení ze 7. srpna 1923 č. 171 Sb. o prozatímní úpravě obec. zřízení na Podkarpatské Rusi úpravu tu úplně nově, nýbrž toliko modifikuje dosud platné předpisy v některých směrech, zejména, pokud jde o města se zřízeným magistrátem Užhorod a Mukačevo, upravuje nově vnitřní organizaci obecní správy těchto měst a otázky s tím souvislé, jinak se však nedotýká ohraničení kompetence obec. samosprávy oproti správě státní, jak bylo upraveno tehdy platnými předpisy.

Vychází-li se z tohoto hlediska také při výkladu ustanovení § 23 cit. vládní nař., pak nutno dospěti k závěru, že předpisem tím bylo pouze určeno, kterému orgánu za nové úpravy vnitřní organizace obec. správy magistrátních měst Užhorodu a Mukačeva přísluší pravomoc jmenovati zaměstnance v obecní správě těchto měst, pokud nejsou zaměstnanci státními, ale že nemělo tím býti rozšiřováno oprávnění obce také ještě o právo jmenovati i takové zaměstnance, jichž ustanovení dosud obci vůbec nenáleželo.

Z těchto úvah dospěl nss k závěru, že předpisem § 23 vládní nař. č. 171/1923 Sb. nepozbylo platnosti ustanovení § 68 zák. čl. XIV:1876, podle něhož jmenuje lékařský personál v obecních (městských) veřejných nemocnicích podžupan, nyní zem. úřad, a zamítl stížnost pro bezdůvodnost.

Č. 12.300.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Rozhodnutí živn. úřadu o zrušení dobrovolného členství ve společenstvu po rozumu § 108 odst. 2 živn. řádu má povahu konstitutivní.

(Nález z 21. února 1936 č. 10.946/36.)

V ě c: Gremium severočeského sklářského průmyslu v Boru u České Lípy (adv. Dr. Erich Schicketanz z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 21. srpna 1933 (za zúč. firmu Bratří Š. v Boru u České Lípy adv. Dr. R. Ehrlich z České Lípy) o členství v gremiu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Okr. úřad v České Lípě vyslovil výměrem řízeným na majitele firmy Bratří Š. v Boru z 10. června 1933, že přestal býti dnem 30. června 1931 členem stěžujícího si gremia, k němuž svého času dobrovolně přistoupil. V důvodech bylo uvedeno, že za den, kdy přestal býti majitel firmy členem stěžujícího si gremia, byl stanoven poslední den měsíce srpna 1931 proto, že majitel firmy ohlásil gremiu své vystoupení tak, že ke gremiu došlo 1. července 1931.

Odvolání nebylo nař. rozhodnutím vyhověno a v odpor vzatý výměr byl v celém rozsahu potvrzen. V odůvodnění bylo konstatováno, že podnik firmy se nesporně provozuje po továřensku a že členství takového podniku ve společenstvu může býti podle 2. odst. § 108 živn. řádu zrušeno dohodou mezi společenstvem a majitelem podniku a nedojde-li k dohodě, může každá z obou stran učiniti návrh na zrušení členství u živnostenského úřadu, jenž o něm rozhodne, vyslechna obě strany. Ježto v tomto případě k dohodě nedošlo, rozhodl okr. úřad a vyslovil, že členství majitele firmy Bratří Š. v gremiu přestalo dnem 30. června 1931. Nař. rozhodnutí vyslovilo, že okr. úřad správně volil dobu zániku členství majitele firmy v gremiu, neboť šlo o členství dobrovolné a úřad ve svém rozhodnutí není vázán tím, že gremium neprojevalo souhlas se zrušením členství, a že bylo by nesprávné přidržovati dobrovolného člena společenstva k povinnostem, k nimž není již dobrovolné vůle.

Toto rozhodnutí bylo opatřeno poučením, že je konečné.

Stížnost k tomuto soudu podaná namítá, že toto poučení přičí se ustanovením §§ 141 a násl. živn. řádu, neboť nejde o žádný z případů § 146 odst. 2 a 3, kdy odvolání k třetí stolici je vyloučeno. Námitka tato je bezdůvodná.

V 1. odst. § 146 živn. řádu se arci stanoví, že, pokud zákon v jednotlivých případech nepředpisuje nic jiného, mohou se strany z rozhodnutí živnostenských úřadů druhé stolice odvolati. Než toto ustanovení bylo derogováno ustanovením 2. odst. čl. 8 zák. ze 14. července 1927 č. 125 ř. z. o organisaci politické správy, podle něhož z rozhodnutí zem. úřadu, jako odvolacího není další odvolání přípustno.

Ve věci samé je mimo spor, že firma Bratří Š. provozuje svůj podnik po továřensku a že přistoupila za člena gremia severočeských rafinérů a exportérů skla po rozumu § 108 živn. řádu.

Stížnost směřuje proti nař. rozhodnutí výslovně pouze potud, pokud jím bylo vysloveno, že členství firmy ve stěžujícím si společenstvu zaniklo dnem 30. června 1931. Stížnost uvádí, že tohoto dne žádala firma gremium za svolení ke zrušení dobrovolného členství, avšak gremium tuto žádost zamítlo. Stěžující si gremium namítá, že rozhodnutí živnostenského úřadu, jímž bylo vyhověno návrhu firmy na zrušení jejího členství v gremiu, má povahu aktu konstitutivního a že důsledkem této

povahy nelze účinnost jeho vztáhnouti ke dni, kdy ještě nebyl u úřadu učiněn návrh na zrušení členství. Námitku tuto dlužno uznati důvodnou.

Podle 1. odst. § 108 živn. řádu majitelé živnostenských podniků, které se provozují po továrensku, mají právo přistoupiti za členy toho společenstva, k němuž patří živnost, kterou provozuje podnik po továrensku, avšak toto právo je vázáno tím, že příslušné společenstvo k tomu svolí. Právě proto, že je třeba svolení společenstva, nenastává členství ve společenstvu tím okamžikem, kdy majitel podniku po továrensku provozovaného projeví vůli přistoupiti ke společenstvu za dobrovolného člena, nýbrž členství takového dobrovolného člena vzniká teprve tím okamžikem, kdy společenstvo projevilo souhlas s přistoupením majitele živnostenského podniku po továrensku provozovaného. Toto členství trvá dotud, dokud nebylo podle 2. odst. § 108 zrušeno obapolnou dohodou majitele živnostenského podniku po továrensku provozovaného a příslušného společenstva. Nezávisí tedy ani doba trvání dobrovolného členství jen na vůli dobrovolného člena samého, nýbrž k rozvázání dobrovolného členství je třeba souhlasu společenstva a trvá proto dobrovolné členství do té doby, kdy společenstvo projeví souhlas s jeho zrušením. Nedojde-li k dohodě, může jak dobrovolný člen, tak společenstvo učiniti návrh na zrušení dobrovolného členství u živnostenského úřadu, jenž o tomto návrhu rozhodne, vyslechna obě strany. Nezaniká tedy trvání dobrovolného členství ve společenstvu pouhým projevem vůle dobrovolného člena. Ježto jak dobrovolný člen, tak společenstvo může učiniti návrh na zrušení dobrovolného členství, znamená to, že dobrovolné členství ve společenstvu trvá, dokud úřad nevydá rozhodnutí o učiněném návrhu. Takové rozhodnutí, jež nahrazuje obapolný souhlas, nemůže jeviti právní účinky přede dnem svého vydání, má povahu aktu konstitutivního a nikoli — jak mylně předpokládá žal. úřad — aktu deklaratorního.

Je-li však výrok úřadu o zrušení členství na základě ustanovení 2. odst. § 108 živn. řádu aktem konstitutivním, odporuje zákonu, aby úřad zrušení členství ve společenstvu vztáhl ke dni, kdy firma Bratří Š. ohlásila gremiu, že nechce býti dále členem gremia, neboť konstitutivní akty nemohou jeviti právní účinky přede dnem, kdy byly vydány. Odporuje tedy zákonu výrok žal. úřadu, že členství firmy Bratří Š. ve stěžujícím si gremiu přestalo dnem 30. června 1931, a dlužno napadnuté rozhodnutí po této stránce zrušiti podle § 7 zák. o ss. V ostatním svém obsahu zůstává nař. rozhodnutí v platnosti, ježto nebylo stížností vzato v odpor.

Č. 12.301.

Vodní právo (Slovensko). — **Řízení správní:** I. V zák. čl. XXIII:1885 není normy, která by otázku povinnosti vlastníka silničního nebo železničního tělesa v příčině propustků v tělese tom zřízených vyhrazovala zvláštnímu řízení, oddělenému od řízení, v jehož průběhu spor takový vzešel. — II. Povinnost uložená vlastníku silničního, resp. železničního tělesa v § 51 zák. čl. XXIII:1885 nestíhá jej jen tehdy, jestliže k přestavbě mostu nebo propustku došlo z jeho podnětu nebo v jeho zájmu.

(Nález z 26. února 1936 č. 11.060/36.)